

april måned – om at give 0,7 pct. af de rige landes vækstpakker: Hvor mange regeringer i de rige lande har rent faktisk fulgt den anbefaling? Ingen, så vidt jeg ved, heller ikke den danske. Det nærmeste, vi kommer på det, er, at EU her for nylig har vedtaget en sårbarhedsfacilitet eller en sårbarhedsfond, men der er ingen, der lever op til løfterne her.

Jeg vil også nævne i forhold til G20-mødet, som ministeren var inde på, at til det møde var Ban Ki-moon, FN's generalsekretær, jo også med, og han advokerede for, at man over de næste 2 år skulle have en krisepakke til udviklingslandene på 1.000 mia. dollars, og at udviklingsbistanden skulle udgøre 250 mia. dollars til udviklingslandene som ekstraordinær indsats for at imødegå krisen. Også i det lys synes jeg der er meget at komme efter.

Det, jeg gerne vil sige, er jo, at jeg synes, vi skal forstå det her som en meget alvorlig krise, og lad mig bruge Afrika som eksempel på, hvad der kommer til at ske nu.

For det første, som ministeren også var inde på, falder private investeringer voldsomt. I 2007 udgjorde de 53 mia. dollars, de var altså højere end ulandsbistanden, og nu er de stærkt på retur.

For det andet sender afrikanere, der arbejder i de rige lande, ikke de samme penge hjem, de såkaldte remitter. Niveaulet var i 2007 på 20 mia. dollars, og det er stærkt faldende i øjeblikket.

For det tredje, og det synes jeg er meget alvorligt – ministeren var også inde på det – lever donorlandene ikke op til vores beslutninger om at øge bistanden til Afrika. Vi er allerede 20 mia. dollars bagud, hvis vi ser på, hvad der blev lovet i 2005 i Gleneagles: en fordobling af bistanden til Afrika. Vi ligger på omkring 50 mia. dollars, vi skulle have været oppe på 70 mia. dollars næste år, og det er der ingen der tror vi når, medmindre der sker noget radikalt.

For det fjerde – ministeren var også inde på det – medfører krisen et skarpt fald i råvarepriser. Det er selvfølgelig godt for nogle lande, når eksempelvis olieprisen falder, men det, der er kendetegnende ved Afrika, er jo, at der er mange råvareeksporterende lande. Derfor ser de altså indtjeningen falde voldsomt, og det går ud over statsbudgetterne; de kan på sundheds- og uddannelsesområdet ikke levere alt det, deres befolkning skal have for at komme ud af fattig-

dommen, fordi de har underskud på statens budgetter.

Derfor vil jeg gerne sige her i debatten i dag, at det, vi skal spørge os selv om, er: Hvad gør vi og den danske regering ekstraordinært for hurtigt at sikre, at der kommer indkomstoverførsler til de fattigste udviklingslande? Her er salg af IMF-guldreserver en af de ting, vi vil pege på, som ministeren ikke var inde på, og også særlig hurtig adgang til hjælp igennem Verdensbanken for de fattigste udviklingslande. Desuden kunne man sige, at de rige lande kunne lave en vækstpakke til den fattige verden ved at levere de 20 mia. dollars. Det er uendelig lidt, som ministeren helt rigtigt var inde på, bare i sammenligning med det, USA har brugt på deres vækstpakke: 800 mia. dollars. Endelig kunne man jo – og det tror jeg kommer til at betyde rigtig meget for den videre vækst for ulandene – lukke skattehuller, sikre, at multinationale selskaber kommer til at betale skat dér, hvor de udvinder ressourcer, og sikre en succesfuld afslutning af Doharunden. Alle de initiativer er meget afgørende for, at udviklingslandene på sigt bliver uafhængige af bistand.

Det, vi ønsker med den her forespørgsel, er jo en konkret dagsorden. Det er ikke, fordi jeg er uenig med ministeren i mange af de betragtninger, der er nævnt, men der mangler konkrete handlinger og konkrete punkter.

Så vil jeg gerne afslutningsvis nævne her, at jeg synes, der også er en moralsk dagsorden her. Da verdenssamfundet gik ind i det her 21. århundrede, vedtog vi i enstemmighed, at vi ville halvere fattigdommen senest i 2015, de såkaldte 2015-mål. Nu, som ministeren siger, bliver ingen af de mål mødt i Afrika syd for Sahara. Selv om vi lever på en klode, hvor vi aldrig har haft flere ressourcer – trods krise – og en klode, hvor vi er en generation, der har mulighed for at give mennesker, uanset hvor de er født, et anstændigt liv, griber vi ikke den mulighed. Derfor er der også nogle spørgsmål, vi må stille: Hvad gør vi i den her tid? Lever vi op til vores idealer? Hvad gør Danmark? Gør vi en forskel med vores rigdom, med vores humanisme, med vores udsyn? Jeg mener, vi kan gøre en langt stærkere forskel, end tilfældet er i dag.

Så vil jeg gerne på vegne af Socialdemokraterne, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre og Enhedslisten fremsætte følgende: